

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 25CoCsp/33/2020  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2718200520  
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2021  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2718200520.1

## Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členov senátu JUDr. Ľubice Spálovej a JUDr. Petra Dumana v spore žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: A. L., nar. XX. H. XXXX, trvalo bytom Q., Z. XXXX/XX, zastúpenej splnomocnenkyňou: T. L., nar. X. F. XXXX, trvalo bytom Q., Z. XX, o zaplatenie 2.169,16 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo 16. januára 2020 č. k. 5Csp/40/2018-87, takto

### rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti lehoty na plnenie určenej v jeho I. výroku, v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu (II. výrok) a v časti o náhrade trov konania (III. výrok) **r u š í** a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.308,17 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2304,79 eur, a to všetko v pravidelných mesačných splátkach po 50 eur mesačne, splatných vždy do posledného dňa v mesiaci, počnúc právoplatnosťou rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zrochnosť celého plnenia; II. vo zvyšku žalobu zamietol; III. žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 52 ods. 1 až 4, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 1 ods. 2, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom do 31.12.2014); § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z.; § 150 ods. 1 a 2, § 151 ods. 1 a 2, § 217 ods. 2 a § 232 ods. 4 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov); § 261 ods. 3 písm. d/ Obch. z. (zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) a poukazom na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 22 Cdo 2263/2005. Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou podanou na Okresnom súde Skalica dňa 10.4.2018 domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej sumu 2.169,16 eur, úrok vo výške 135,63 eur, úroky z omeškania vo výške 1,64 eur, úrok 17,90 % ročne z nezaplatenej istiny 2.169,16 eur od 23.02.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny 2.169,16 eur od 23.02.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 135,63 eur od 23.02.2018 do zaplatenia, nezaplatené poplatky za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 1,74 eur a trovy konania. Žalobu odôvodnila tým, že uzavrela so žalovanou Úverovú zmluvu č. 0000000000174755 zo dňa 1.12.2014, na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanej peňažné prostriedky vo výške 3.000 eur. Zmluva bola uzatvorená elektronicky, prostredníctvom Internet bankingu. Poskytnutý úver a úroky sa žalovaná zaviazala splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver s príslušenstvom bola žalovaná povinná splácať do 22.11.2021. Žalovaná prestala uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas a preto žalobkyňa na základe Výzvy na predčasné splatenie úveru rozhodla o predčasnej splatnosti

úveru dňa 22.2.2018 po zaslaní upozornenia na omeškanie a možnosť predčasného zosplatnenia Druhou upomienkou z 20.12.2017. Pohľadávka žalobkyne ku dňu predčasného zosplatnenia t. j. 22.8.2018 bola vo výške 2.398,17 eur a pozostávala z istiny poskytnutého úveru vo výške 2.169,16 eur (rozdiel medzi poskytnutými finančnými prostriedkami žalobkyňou vo výške 3.000 eur a uhradenými splátkami žalovanej na istinu vo výške 830,84 eur), úrokov 135,63 eur, úrokov z omeškania 1,64 eur, poplatkov vo výške 90 eur - tieto si žalobkyňa v konaní neuplatňovala a poplatkov za poistenie vo výške 1,74 eur. Žalovaná po zosplatnení úveru do dňa podania žaloby neuskutočnila žiadnu úhradu. Žalobkyňa k žalobe pripojila aj Obchodné podmienky a Sadzobník poplatkov.

Žalovaná sa k podanej žalobe písomne nevyjadrila. Splnomocnená zástupkyňa žalovanej na pojednávaní dňa 16.1.2020 uviedla, že jej dcéra t. j. žalovaná danú zmluvu uzatvorila, a to prostredníctvom internet bankingu. Dcéra mala v X. banke už predtým účet a v súvislosti s týmto účtom dostala cez internet ponuku na poskytnutie úveru. Finančné prostriedky z úveru po jeho uzatvorení boli dcére poskytnuté. Tieto finančné prostriedky z úveru boli použité na lieky pre dcéru a na chod domácnosti. Dcéra nepracuje, je na invalidnom dôchodku, z dôvodu zdravotného postihnutia. Poberá invalidný dôchodok vo výške 330 eur, iný príjem nemá. Žijú v spoločnej domácnosti a o dcéru sa stará. Z tohto dôvodu ani ona nemôže pracovať, nakoľko sa stará o dcéru a poberá opatrovateľský príspevok vo výške 400 eur. Dcéra úver splácala, a to z jej účtu, prestala ho splácať z dôvodu vážneho ochorenia, kedy potrebovali finančné prostriedky súvisiace s operáciou dcéry - vybrali jej slezinu a v súvislosti s kontrolami zdravotného stavu dcéry v nemocnici v Bratislave. V súčasnosti by dcéra bola schopná splácať pohľadávku po 50 eur mesačne, pričom jej v tom bude pomáhať. Bývajú spoločne v nájomnom byte, mesačne za nájom zaplatia 200 eur, za elektriku 50 eur, poistenie domácnosti 30 eur a životné poistenie 30 eur mesačne.

Súd mal listinnými dôkazmi predloženými žalobkyňou za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovanou vznikol dňa 1.12.2014 záväzkový vzťah zo Zmluvy o úvere č. 0000000000174755, ktorú zmluvu posúdil ako spotrebiteľskú typovú zmluvu, a to konkrétne zmluvu o spotrebiteľskom úvere, a preto pri právnom posúdení veci zmluvu posudzoval v zmysle ustanovení ZoSÚ. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že Zmluva o úvere č. 0000000000174755 má všetky náležitosti, ktoré vyžaduje ZoSÚ, že medzi žalobkyňou a žalovanou došlo dňa 1.12.2014 k platnému uzatvoreniu zmluvy o splátkovom úvere prostredníctvom internet bankingu. Pri právnom posúdení veci aplikoval na zmluvu aj ustanovenia O. z., týkajúce sa spotrebiteľa a tiež zmluvu posudzoval v zmysle ustanovení ZoSÚ. Posúdil obsah zmluvy a zmluvné podmienky a mal za to, že zmluva medzi stranami bola uzavretá platne. Žalobkyňa sa zaviazala poskytnúť žalovanej úver a žalovaná sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť v 84 mesačných splátkach po 63 eur mesačne. V zmluve o pôžičke bola riadne dohodnutá ročná úroková sadzba 17,90 %, RPMN 22 % a priemerná RPMN 17,33 %, tiež termín konečnej splatnosti 22.11.2021. Zmluva ďalej obsahovala druh úveru pôžička, účel úveru bezúčelový, súbor poistenia B, poplatok za poskytnutie úveru 150 eur, poplatok za poistenie schopnosti splácať úver 3,12 eur/mesačne, termín splatnosti prvej splátky 22.12.2014, termín splatnosti splátok mesačne, v 20. deň mesiaca, celková čiastka 5.442 eur, úrok z omeškania 5 %, poplatok za vklad v hotovosti na úverový účet 2,50 eur, poplatok za upomienku 15 eur, poplatok za výzvu 30 eur. Žalobkyňa tak patrí aj v zmluve dohodnutý úrok.

Žalobkyňou uplatnený zmluvný úrok vo výške 17,90 % ročne zo sumy 2169,16 eur od 23.2.2018 (deň nasledujúci po zosplatnení) do zaplataenia na základe zmluvy o úvere súd nepovažoval za dôvodný. Riadny úrok z úveru predstavuje odplatu pre veriteľa za užívanie istiny úveru dlžníkom po dojednanú dobu. Využitím práva predčasného zosplatnenia úveru zo strany veriteľa dochádza k zmene obsahu záväzku, dlžník/spotrebiteľ stráca výhodu splátok a poskytnuté prostriedky už nemá právo užívať po dobu pôvodne dohodnutú, ale musí ich okamžite vrátiť veriteľovi, čím sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť veriteľovi namiesto úrokov z úveru, úroky z omeškania z dlžnej sumy úveru. Právo na riadny úrok z úveru má žalobkyňa do zosplatnenia istiny úveru ( t.j. do 22.2.2018) a následne má ako veriteľ právo už iba na úrok z omeškania. Krajský súd v Prešove už v rozsudku sp. zn. 6Co 190/2014 z 30.6.2015 uzavrel, že ak v dôsledku predčasného zosplatnenia úveru nastane stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. Rovnako Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. IV. ÚS 476/2012-14 z 18.9.2012 vyhodnotil v obdobnej posudzovanej veci ako ústavne konformný taký výklad príslušných právnych predpisov v rozhodnutiach okresného a krajského súdu, v zmysle ktorého v prípade, že veriteľ pristúpi k tzv. zosplatneniu úveru, nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru, a teda veriteľ má právo na riadne úroky z úveru len do zosplatnenia úveru. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie žalobkyňu zmluvný úrok z úveru za obdobie po zosplatnení úveru nepriznal, t. j. zmluvný úrok vo výške 17,90 % ročne zo sumy 2.169,16 eur od 23.2.2018 do zaplataenia, nakoľko zmluvný vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou zanikol zosplatnením

úveru a po zosplatnení úveru banka už nemá nárok na úhradu zmluvného úroku, ale len na úhradu zákonných úrokov z omeškania. Odvolal sa aj na aplikačnú prax súdov, ktorá sa zaoberala otázkou priznania úrokov za úver po splatnosti pohľadávky a teda popri úrokoch z omeškania či iných sankciách (napr. uznesenie NS SR vo veci 4 Obo 143/98 a rozsudok KS v Prešove vo veci sp. zn. 6Co 182/2011). Splnomocnená zástupkyňa žalovanej na pojednávaní dňa 16.1.2020 uplatnenú pohľadávku nespochybnila, uviedla, že má vedomosť o tom, že žalovaná danú zmluvu so žalobkyňou uzatvorila prostredníctvom internet bankingu. Finančné prostriedky z úveru boli žalovanej poskytnuté. Žalovaná úver splácala zo svojho účtu, prestala splácať z dôvodu vážneho ochorenia.

Súd mal v predmetnej sporovej veci preukázané, že žalovanej bol na základe zmluvy poskytnutý úver vo výške 3.000 eur, ktorý žalovaná riadne a včas nesplácala. Z priloženého prehľadu splátok vyplýva, že žalovaná zaplatila na istinu sumu vo výške 830,84 eur. Žalobkyňa si v tomto konaní uplatnila voči žalovanej istinu úveru vo výške 2.169,16 eur, úrok 135,63 eur, úroky z omeškania 1,64 eur, úrok 17,90 % ročne z nezaplatennej istiny 2.169,16 od 23.2.2018 do zaplataenia, nezaplatené poplatky za poistenie vo výške 1,74 eur a zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 2169,16 eur od 23.2.2018 do zaplataenia a zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 135,63 eur od 23.2.2018 do zaplataenia. Súd na základe vyššie uvedeného priznal žalobkyni istinu vo výške 2.169,16 eur, vyčíslené úroky z úveru do zosplatnenia úveru vo výške 135,63 eur a úroky z omeškania vo výške 1,64 eur a poplatky za poistenie vo výške 1,74 eur. V časti o úhradu zmluvného úroku vo výške 17,90 % ročne zo sumy 2.169,16 eur od 23.2.2018 (t. j. po zosplatnení úveru) do zaplataenia, súd žalobu zamietol na základe vyššie uvedených dôvodov. Keďže žalovaná nezaplatila svoj dlh riadne a včas, dostala sa do omeškania a žalobkyni tak vzniklo právo na úroky z omeškania. Súd priznal žalobkyni úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 2.304,79 eur (nezaplatená istina 2.169,16 eur + nezaplatené úroky 135,63 eur) od 23.8.2018 až do zaplataenia, pretože takto priznané úroky z omeškania sú v súlade s § 517 O.z. v spojení s ust. § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. V súlade s ust. § 217 ods. 2 CSP povolil žalovanej splácať pohľadávku v splátkach vo výške 50 eur mesačne, splatných vždy do posledného dňa v mesiaci, počnúc právoplatnosťou rozsudku, ktorých výšku a podmienky zročnosti určil, pretože mal za to, že nie je v schopnostiach žalovanej splatiť celý dlh naraz s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Súd tak rozhodol na základe vyjadrenia zo strany splnomocnenej zástupkyne žalovanej na pojednávaní dňa 16.1.2020, ktorá uviedla, že žalovaná by bola schopná splácať pohľadávku po 50 eur mesačne, pričom ona jej bude pomáhať, nakoľko bývajú v spoločnej domácnosti - nájomnom byte, mesačne platia za nájom 200 eur a za elektriku 50 eur, za poistenie domácnosti 30 eur a za životné poistenie 30 eur, pričom príjem žalovanej je 330 eur ako invalidný dôchodok z dôvodu zdravotného postihnutia a príjem splnomocnenej zástupkyne je 400 eur ako opatrovateľský príspevok. S prihliadnutím na uvedené, súd považoval výšku splátok za primeranú k výške priznanej pohľadávky a pomerom žalovanej a zároveň mal za to, že povolením splácania dlhu v splátkach nebudú ohrozené práva žalobkyne, a to vzhľadom na osobu žalobkyne a výšku priznanej sumy.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1 a 2 CSP s tým, že o trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP a žalobkyni podľa pomeru jej úspechu vo veci priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník samostatným uznesením.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu zamietnutej časti a v časti, ktorou súd povolil žalovanej splácať dlh v splátkach vo výške 50 eur mesačne podala včas odvolanie žalobkyňa s návrhom na zmenu rozsudku v napadnutej časti vyhovením žalobe aj v takejto časti a zaviazaním žalovanej povinnosťou uhradiť dlh do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Nestotožnila sa s argumentmi súdu prvej inštancie v 25. a 32. bode odôvodnenia rozsudku a považuje rozsudok v napadnutej časti za nesprávny. Odvolanie odôvodnila tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), z obsahu odvolania vyplýva však aj uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Vo vzťahu k zmluvnému úroku dôvodila, že popri absencii právnych noriem obmedzujúcich predmetný nárok veriteľa existuje množstvo zákonných ustanovení, z ktorých priamo, resp. výkladom, resp. cez analogiu legis vyplýva záver, podľa ktorého nárok veriteľa na dohodnutý (zmluvný) úrok nie je viazaný (obmedzený) na zosplatnenie dlhu, ale na vrátenie v rámci úveru poskytnutých peňažných prostriedkov. Citovala § 497 Obch. z. s tým, že toto ustanovenie jednoznačne nadväzuje povinnosť dlžníka platiť úroky na vrátenie prostriedkov; ďalej § 502 ods. 1 Obch.z. s tým, že aj keď dané ustanovenie explicitne vymedzuje iba moment od ktorého je dlžník povinný platiť úroky a nie moment do ktorého táto povinnosť trvá, opäť z uvedeného ustanovenia nepriamo vyplýva podmienenosť povinnosti platenia zmluvného úroku držbou peňažných prostriedkov. Citovala § 503

ods. 3 Obch.z. s tým, že aj toto ustanovenie spája povinnosť platenia úrokov s obdobím skutočnej držby peňažných prostriedkov. Citovala tiež z Komentára IURA EDITION k príslušným ustanoveniam Obch.z. a ust. § 13 ods. 3 a § 16 ods. 1 ZoSÚ s tým, že ak zákon spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splatenia istiny, musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatnení aj veriteľ. Obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj (zmluvné) úroky, ktoré nemožno stotožňovať s (zákonnými) úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka ani prípadné zosplatnenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom nárok na úrok z úveru neovplyvňuje. Iný výklad by musel byť odôvodnený priamo príslušnými zákonnými ustanoveniami (ktoré však neexistujú) alebo nepriamo - extenzívnym výkladom existujúcich zákonných ustanovení, ktorý však nebol predložený. Výklad prezentovaný odvolacím súdom v napadnutom rozhodnutí by znamenal, že porušenie zmluvy zo strany dlžníka sankcionuje veriteľa, ktorý prichádza o dohodnutý zmluvný úrok a zvýhodňuje dlžníka vo forme zníženia úroku na úroveň zákonného úroku z omeškania. S takýmto názorom nemožno súhlasiť a žalobkyňa má za to, že v žiadnom prípade nepredstavuje rovnovážne usporiadanie záväzkového vzťahu po porušení povinností dlžníka, ale naopak ho nelogicky zvýhodňuje, a to na úkor veriteľa, ktorý svoje povinnosti zo zmluvy splnil a ktorý by bol takýmto výkladom stavu znevýhodnený dvojnásobne. Okrem toho takýto názor poskytuje návod dlžníkom na to, ako neplniť svoje zmluvné povinnosti bez obáv o zhoršenie svojho postavenia, naopak s očakávaním jeho zlepšenia. Strata výhody splátok a príslušný zákonný úrok z omeškania sú adekvátnymi sankciami, s ktorými zákon počíta, pričom ohľadom straty výhody splátok (predčasnemu zosplatneniu úveru) určuje záväzné časové a faktické podmienky, bez naplnenia ktorých k nej nemôže vo vzťahu k spotrebiteľovi dôjsť a ohľadom úrokov z omeškania určuje záväzne ich výšku. Pokiaľ majú súdy záujem chrániť spotrebiteľa v obdobných prípadoch omeškania, majú možnosť tak urobiť v zmysle zákona a nie nad jeho rámec, a to najmä tak, že po adekvátnom preskúmaní objektívnosti príčin omeškania spotrebiteľa ako dlžníka, ktoré viedlo k predčasnemu zosplatneniu, použitím § 232 ods. 3 CSP určia dlžníkovi dlhšiu lehotu na splatenie dlžnej sumy (k čomu súdy v rozhodujúcej väčšine prípadov aj reálne pristupujú, čo len ďalej oslabuje argument uvádzaný v napadnutých rozhodnutiach súdov, že spotrebiteľ je po zosplatnení úveru znevýhodnený stratou výhody splátok - keďže túto opäť získa vďaka rozhodnutiu súdu). Reštriktívne ustanovenie vo vzťahu k nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení neobsahuje žiadny právny predpis. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. Žalobkyňa poukázala aj na 5. bod dôvodovej správy k zákonu č. 106/2014 Z.z. (ktorým mal byť doplnený § 53 ods. 9 O.z. o vetu „Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“) s tým, že v tomto bode navrhovaná zmena nebola nikdy legislatívne prijatá a zákon č. 106/2014 Z. z. ani žiadna iná zákonná novelizácia takéto ani obdobné ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu neobsahuje. Žalobkyňa poukázala na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6 Cdo 113/2018 z 30.7.2019, v ktorom Najvyšší súd SR, odkazujúc na judikatúru Súdneho dvora EÚ, celkom jednoznačne uvádza právny záver, podľa ktorého má veriteľ nárok na zmluvný (obchodný) úrok z úveru bez ohľadu na zosplatnenie dlhu. a to aj popri nároku na úrok z omeškania, pričom tento nárok trvá až do úplného splatenia poskytnutých finančných prostriedkov dlžníkom. Tento záver dovolací súd odôvodňuje najmä odlišným účelom, resp. cieľom (zmluvného) úroku a úroku z omeškania. Tiež poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované v Zo súdnej praxe pod č. 55/1996 s redakciou uvedenou právnou vetou, ktoré ustálilo už v roku 1996 aj otázku výšky zmluvného úroku po zosplatnení: „Úroky vo výške dohodnutej pri poskytnutí úveru patria do splatnosti úveru. Ak pre prípad omeškania s vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov nebola dohodnutá iná sadzba úrokov, patria aj za dobu po splatnosti úveru úroky v rovnakej výške“. Ďalej citovala z rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/ 108/2017 z 29.5.2018, sp. zn. 8Co/138/2017-83 z 27.3.2018, č. k. 8Co/206/2018-175 z 27.11.2018, rozhodnutia Krajského súdu Žilina č. k. 11Co/12/2017-90 z 31.1.2017, rozhodnutí Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 43Co/23/2017-92 z 29.11.2017; sp. zn. 43Co/29/2018 zo 16.8.2018; sp. zn. 43Co/7/2018 z 31.5.2018; sp. zn. 43Co/37/2018 z 20.12.2018, sp. zn. 43Co/21/2018 z 27.9.2018, sp. zn. 17Co/121/2018 z 3.4.2019, č. k. 43Co/28/2017-94 z 27.2.2018; sp. zn. 41Co/52/2019 z 15.8.2019, z rozhodnutí Krajského súdu Nitra sp. zn. 12Co/116/2017 z 19.6.2018, č. k. 8Co/193/2017-88 zo 7.12.2017, č. k. 7Co/366/2017-84 z 30.11.2017, sp. zn. 12Co/4/2018 z 11.12.2018, sp. zn. 7Co/326/2017 z 31.5.2018, sp. zn. 7Co/203/2017 z 19.7.2018, sp. zn. 7Co/326/2017 zo dňa 31.5.2018, sp. zn. 12Co/116/2017 z 19.6.2018, sp. zn. 12Co/115/2017 z 25.10.2018, sp. zn. 7Co/4/2018 z 30.11.2018, sp. zn. 12Co/70/2018 z 26.10.2018, sp. zn. 8Co/1/2019 zo 7.3.2019, sp. zn.

7Co/203/2017 z 19.7.2018; rozhodnutí Krajského soudu Košice sp. zn. 5Co/297/2017 z 13.2.2018, sp. zn. 5Co/311/2017 z 15.2.2018, sp. zn. 5Co/250/2017 z 13.2.2018, sp. zn. 5Co/372/2017 z 22.3.2018, sp. zn. 5Co/414/2017 z 27.3.2018, sp. zn. 5Co/339/2017 z 22.3.2018, sp. zn. 5Co/465/2017 zo dňa 10.5.2018, sp. zn. 5Co/8/2018 z 22.5.2018, sp. zn. 5Co/6/2018 z 22.5.2018, sp. zn. 3Co/248/2017 z 9.8.2018, sp. zn. 5Co/60/2018 z 30.8.2018; sp. zn. 5Co/77/2019 z 20.6.2019, sp. zn. 3Co/346/2017 zo dňa 28.9.2018, sp. zn. 5Co/77/2019 z 20.6.2019, rozhodnutí Krajského soudu Prešov sp. zn. 14Co/22/2018 z 29.1.2019, sp. zn. 14Co/29/2018 z 15.1.2019, sp. zn. 25Co/71/2018 zo 31.1.2019, sp. zn. 9Co/38/2018 z 18.10.2018. Poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho soudu České republiky sp. zn. 33 Cdo 212/2014 z 21.8.2014.

K rozhodnutiam resp. argumentom soudu prvej inštancie, ktoré uviedol na podporu svojich právnych záverov uviedla: K rozhodnutiu Najvyššieho soudu SR sp. zn. 4Obo/143/98, že sa netýka samotného uplatňovania nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru. V danej veci totiž Najvyšší súd riešil, okrem iných, prioritne otázku nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov a nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov z omeškania. Predmetné rozhodnutie nie je rozhodnutím vo veci samej a samotnékonštatovanie Najvyššieho soudu SR aké skutočnosti má prvostupňový súd skúmať, nemožno považovať za záväzný právny názor Najvyššieho soudu SR tým skôr, že z tohto rozhodnutia vychádza právna veta v znení: „Zmluvou o úvere sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania. Konštatovanie soudu v znení „...dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania.“ je vytrhnuté z kontextu a nie je možné ho paušálne uplatňovať vo všetkých konaniach, v ktorých si veritelia uplatňujú svoje nároky z poskytnutých peňažných prostriedkov. Tým skôr, že táto časť odôvodnenia nie je súčasťou právnej vety a teda nemá charakter záväzného právneho názoru. Uvedené konštatovanie je len súčasťou inštrukcie pre prvostupňový súd, ktorému Najvyšší súd vec vrátil, ako má v danej veci postupovať: „Súd prvého stupňa, ktorý vychádzal z iného právneho názoru, neskúmal, do akej výšky je táto časť žaloby dôvodná. Žalobca tvrdí, že uvedená čiastka predstavuje úroky z omeškania s platením splatných úrokov a nevyplýva z ďalšieho úročenia úrokov z omeškania.

Ako súčasť svojho tvrdenia o výške dlhu žalovaných musí však žalobca predložiť taký prehľad alebo výpis z kníh, z ktorého bude zrejmé, kedy a aké úroky boli na účet dlhu pripísané, z akej úrokovej sadzby vychádzajú a aký je stav dlhu po pripísaní úrokov (žalovaný zrejme na dlh nič zatiaľ nezaplatil). Z prehľadu musí byť zrejماً štruktúra žalovanej čiastky tak, aby bolo zrejmé, čo je nesplatený zostatok istiny, aké sú nesplatené zmluvné úroky, odkedy je žalovaný v omeškani, s akou čiastkou a ako a odkedy sa účtujú úroky z omeškania. Odvolací súd v tejto súvislosti upozorňuje, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 Obch.z.). Žalobca k žalobe takýto prehľad nepredložil. Dostatočným podkladom na skúmanie dôvodnosti žaloby v napadnutej časti rozsudku nie sú ani špecifikácie, ktoré postupne v priebehu konania založil do spisu." V danej veci nie je zrejmé, o aké skutočnosti Najvyšší súd opieral svoj názor. Keďže uvedený názor necituje žiadne zákonné ustanovenie, z vyššie citovaného komentára a z logiky veci vyplýva, že muselo ísť o ustanovenie zmluvy, ktorú súd mal k dispozícii a ktorú posudzoval.

K uzneseniu Ústavného soudu SR IV. ÚS 476/2012 uviedla, že Ústavný súd SR sa v danej veci zoberal sťažnosťou na porušenie základného práva, najmä práva na súdnu ochranu a odmietnutím uvedenej sťažnosti s konštatovaním že v konaniach predchádzajúcich danej ústavnej sťažnosti všeobecné súdy neporušili základné právo sťažovateľky, v žiadnom prípade nevyjadril právny názor ohľadne nároku veriteľa v tomto konaní, ktorý by akýmkoľvek spôsobom podporoval stanovisko prvostupňového soudu. Na uvedenom nič nemení ani fakt, že predmetom citovanej ústavnej sťažnosti predchádzajúcich konaní bolo zhodou okolností aj rozhodovanie o nároku na zmluvný úrok po zosplatnení.

S rozsudkom Krajského soudu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014, v zmysle odôvodnenia ktorého veriteľ nemá nárok na dohodnutý obchodný úrok po zosplatnení úveru, sa nestotožnila z nasledovných dôvodov: Dohodnutý obchodný úrok patrí veriteľovi do vrátenia požičaných peňažných prostriedkov, nie do splatnosti úveru. Tvrdenie, že úroky a úroky z omeškania sa vzájomne vylučujú, nemá oporu v právnych predpisoch. V zmysle § 121 ods. 3 O.z. príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. V zmysle § 497 Obch.z. zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. V zmysle § 502 ods. 1 Obch. z. od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný

platiť z nich úroky v dojednanej výške. V zmysle § 503 ods. 3 Obch.z. dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. V zmysle § 505 Obch.z. ak zanikne alebo ak sa zhorší za trvania zmluvy zabezpečenie záväzku vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky, je dlžník povinný doplniť zabezpečenie na pôvodný rozsah. Ak tak dlžník neurobí v primeranej lehote, môže veriteľ od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Podľa komentára IURA EDITION k Obchodnému zákonníku: „Z podstaty úroku ako ceny za používanie peňažných prostriedkov možno vyvodiť, že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. V tom zmysle upravuje trvanie povinnosti platiť úrok aj § 503 ods. 3. Vzhľadom na dispozitívnosť ustanovenia, strany si môžu vznik a zánik povinnosti platiť úroky, t.j. dobu, počas ktorej má dlžník platiť úroky, v zmluve o úvere dojednať odchylné. Pri úverovej zmluve ide nepochybne o plnenie peňažného záväzku a hneď v dvoch rovinách: vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky (úver) v dohodnutej lehote, ako aj zaplatiť požadované úroky. Ak dlžník v oboch prípadoch nesplní svoju povinnosť včas, dostane sa do omeškania. Vzhľadom na to, že ide o dva rozdielne inštitúty, ktoré sa odlišujú tak svojou podstatou, ako aj funkciami, všeobecne treba vychádzať z toho, že pri omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania (§ 369 ods. 1). Úprava úroku z omeškania, ako aj úroku z úveru je podporná (má dispozitívny charakter), a preto je, samozrejme, rozhodujúce, ako sa strany dohodli v zmluve. Svojou dohodou môžu rôzne kombinovať uplatnenie oboch inštitútov v konkrétnom prípade. Z ustanovenia § 503 ods. 3 Obch.z. vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov. Uvedené potvrdzuje aj ustanovenie § 16 ods. 1 ZoSÚ, v zmysle ktorého, ak spotrebiteľ splatí spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne pred dohodnutou lehotou splatnosti, je povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku tohto nároku, moment jeho zániku nestanovuje. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. Krajský súd v odôvodnení odkazuje na § 3a Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. (ďalej len „nariadenie“), ktoré stanovuje administratívny strop pre sankcie v prípade omeškania spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov, pričom uvádza, že dohodnutý úrok prevyšuje výšku najvyššieho prípustného úroku z omeškania. V zmysle § 1 ods. 1 nariadenia odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Podľa § 3a ods. 2 nariadenia za sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov sa považujú úroky z omeškania, zmluvné pokuty a akékoľvek iné plnenia za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov. Nariadenie rozlišuje medzi najvyššou prípustnou výškou odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov a najvyššou prípustnou výškou sankcie za omeškanie. Jedná sa o dva rozdielne inštitúty, tvorené rozdielnymi zložkami. Dohodnutý úrok za poskytnutie peňažných prostriedkov je odplatom za ich poskytnutie, nie sankciou, preto na posudzovanie tohto úroku nie je možné uplatniť ustanovenie § 3a nariadenia. Z nariadenia taktiež nevyplýva, že by sa pri posudzovaní najvyššej prípustnej výšky sankcie za omeškanie mala zohľadňovať aj výška dohodnutého úroku. Napokon, aj samotný súd v odôvodnení rozsudku uvádza (ods. 20.), že cena úveru je pojmovo jednoznačne odlišiteľná od sankcií za omeškanie s plnením dlhu. V odseku 22. odôvodnenia Krajský súd odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR 33Odo 657/2005, v zmysle ktorého úroky predstavujú odmenu za užívanie istiny a úroky z omeškania sankciu. V ďalšom texte však Krajský súd vyslovuje nesúhlas s ďalšou časťou odôvodnenia Najvyššieho súdu ČR, podľa ktorého je cena za užívanie istiny neuzavretá, kým sa celý úver nesplatí a popri úrokoch z omeškania sú prípustné aj úroky. Svoj právny názor Krajský súd opiera o ustanovenia ZoSÚ, resp. o ustanovenia neplatného zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Krajský súd má za to, že keďže jednými z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú napríklad aj konečná splatnosť alebo výška splátok, resp. že pri výpočte RPMN sa má vychádzať z predpokladu, že zmluva zostane platná dohodnutý čas a zmluvné strany budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v zmluve, nie je možné pripustiť, že dohodnutá cena za úver sa môže meniť v čase a v závislosti od subjektívneho faktora správania spotrebiteľa, pričom podstatné náležitosti zmluvy predstavujú podmienky, za ktorých spotrebiteľ vstupuje do úverového vzťahu a tieto by sa za trvania zákonnej domnienky nemali počas trvania tohto vzťahu meniť. Čo sa týka podstatných náležitostí zmluvy, navrhovateľ ich zmysel chápe rovnako ako Krajský súd. Zároveň však navrhovateľ má za to, že v prípade, ak zmluva nebude trvať dohodnutý čas z

dôvodu, že spotrebiteľ splatil svoj záväzok pred dohodnutým termínom konečnej splatnosti (na základe jednostranného právneho úkonu dlžníka), táto skutočnosť neovplyvní dohodnutú výšku odplaty za užívanie peňažných prostriedkov (tj. dohodnutú výšku úrokov) za obdobie, počas ktorého mal dlžník požičané peňažné prostriedky k dispozícii. Zároveň, za splnenia zákonných predpokladov, má veriteľ právo požadovať aj úhradu nákladov, ktoré mu vznikli v súvislosti so splatením spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti. V prípade, že veriteľ vyhlási predčasnú splatnosť úveru, je dlžník povinný uhradiť úrok za čas, počas ktorého má požičané peňažné prostriedky k dispozícii a úrok z omeškania až do zaplatenia. Vplyv na podstatné náležitosti zmluvy však bude rovnaký bez ohľadu na to, či nastane predčasná splatnosť na základe úkonu dlžníka (splatením úveru pred lehotou splatnosti) alebo na základe vyhlásenia predčasnej splatnosti zo strany veriteľa. Z právneho názoru Krajského súdu možno vyvodiť záver, že ak by veriteľ nevyužil svoje právo požadovať zaplatenie celej pohľadávky v prípade omeškania spotrebiteľa, stále by mal nárok jednak na dohodnutý úrok, a tiež na úroky z omeškania z omeškaných splátok. Keďže v zmysle dohody zmluvných strán mesačná splátka pozostáva z časti plnenia pripadajúceho na istinu a z časti plnenia úrokov, úroky z omeškania z každej omeškanej splátky tvoria aj úroky z omeškania z dohodnutých úrokov, uplatní sa rovnaký princíp. Okresný súd pritom návrhu navrhovateľa z časti vyhovel a za čas do zosplatenia úveru navrhovateľovi priznal jednak istinu spolu s dohodnutým úrokom a jednak aj úroky z omeškania z tejto sumy. Ak by sme názor vyslovený Krajským súdom rozvinuli ad absurdum, znamenalo by to, že omeškanie so splácaním by vlastne zvýhodňovalo dlžníka, ak by počas omeškania mal veriteľ nárok iba na úrok z omeškania a nemal by nárok na zmluvný úrok za požičanie peňažných prostriedkov, ktorý je zvyčajne vyšší než sankčný úrok z omeškania. Úroky z omeškania však treba vnímať ako sankciu za omeškanie s plnením celého nároku veriteľa, teda požičanej istiny a aj zmluvných úrokov, nakoľko do omeškania sa dlžník dostane ak neplní riadne a včas. V zmysle § 503 ods. 2 Obch.z., ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky. Uvedené znamená, že v deň splatnosti každej splátky má dlžník uhradiť jednak splátku a jednak aj úroky z tejto splátky. V prípade, že by dlžník uhradil iba splátku a neuhradil by úroky, ocitne sa vo vzťahu k týmto úrokom v omeškaní. Sankciou za omeškanie s ich plnením by potom logicky boli úroky z omeškania. Ako bolo uvedené vyššie, splácanie úveru bolo dohodnuté v anuitných splátkach, teda v rovnomerných splátkach zahŕňajúcich splácanie príslušnej časti istiny i úroku mesačne vždy v termíne splatnosti uvedenom v zmluve. V tomto prípade je teda riadnym plnením zaplatenie celej splátky v termíne splatnosti. V prípade, že dlžník neuhradí splátku v dohodnutej výške a v dohodnutom termíne splatnosti, ocitá sa v omeškaní, pričom omeškanie je sankcionované povinnosťou platiť úrok z omeškania. Bolo by v rozpore s logikou veci, ak od momentu omeškania dlžníka, by bol dlžník odmenený a veriteľ potrestaný znížením výšky úroku z jej zmluvne dohodnutej výšky na výšku sankčného úroku z omeškania. Samotné zosplatenie úveru ešte neznamená, že veriteľ má požičané prostriedky k dispozícii. Ak by tomu tak bolo, veriteľ by nebol nútený uplatňovať si nárok súdnou cestou a nevznikol by mu ani nárok na úrok z omeškania. Pokiaľ dlžník úver nesplatí ani po vyhlásení predčasnej splatnosti veriteľom, požičané prostriedky má stále k dispozícii dlžník a tieto môže užívať a požívať, teda realizovať úžitkovú hodnotu veci. Toto oprávnenie má dve stránky. Jednak je to užívanie, t.j. prisvojovanie si podstaty a úžitkových vlastností veci, a jednak prisvojovanie si úžitkov a plodov veci. Prvý aspekt v sebe zahŕňa aj možnosť podľa povahy veci túto aj spotrebovať a pod. Druhý aspekt sa týka len plodonosných vecí, či už ide o ich prirodzené plody alebo tzv. plody civilné. V prípade peňazí sú týmito plodmi úroky. Súd tiež uvádza, že ak by veriteľ mal nárok aj na zmluvný úrok spolu s úrokmi z omeškania, vznikol by nespravodlivý stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky. Pričom veriteľ môže zostať nečinný a nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku. K tomuto argumentu súdu tiež ostáva iba podoznieť, že v prípade, že dlžník neplní pohľadávku riadne a včas, nemožno hovoriť o pohodlnom inkasovaní úrokov, keďže dlžník, ktorý je v omeškaní s platením istiny, neuhrádza ani úroky z nej. Teda rovnako, ako si veriteľ musí uplatniť svoj nárok na súde v časti istiny, musí si tento nárok uplatniť aj v časti úrokov. Na nečinnosť veriteľa teda určite nie je dôvod, pretože počas omeškania dlžníka s riadnym plnením, nemá veriteľ k dispozícii svoje peňažné prostriedky. Uvedený argument je účelový a zámerne vykresľuje spotrebiteľa ako dlžníka, ktorý porušuje svoje zmluvné povinnosti následkom nepriaznivého dopadu životných okolností. Ani závažná nepriaznivá situácia v živote dlžníka však nemôže znamenať, že dlžník prestane byť zodpovedný za svoje záväzky a nie je povinný ich plniť. Tvrdenie, že spôsobilosť mať povinnosti zaniká zhoršením sociálnej situácie fyzickej osoby je v rozpore s ustanovením § 7 O.z., v zmysle ktorého spôsobilosť fyzickej osoby mať práva a povinnosti vzniká narodením a zaniká smrťou. S nepriaznivým dopadom životných okolností na dlžníka, ktorý je fyzickou osobou, počítá inštitút tzv. osobného bankrotu. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii stanovuje podmienky, za ktorých prichádza do úvahy malý konkurz na majetok dlžníka a následné

oddĺženie. V prípade, že nie sú dané dôvody na uplatnenie spomínaného postupu podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii, nie je daný dôvod na akékoľvek odpúšťanie dlhov zo strany veriteľa nad rámec právnych predpisov. Rovnako neodôvodnený je aj argument súdu, že pokiaľ dlžník nie je schopný plniť svoje záväzky, k takejto situácii dochádza z viny veriteľa, ktorý podcenil posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať úver. Pokiaľ by veriteľ nespĺnil svoju povinnosť zodpovedne posúdiť schopnosť veriteľa splácať úver, jednalo by sa o porušenie nasledovných ustanovení ZoSÚ: V zmysle § 7 ods. 1 veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. V zmysle § 7 ods. 15 veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne

preukázať. V zmysle § 7 ods. 16 vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa §4a5, b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veriteľa, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veritelia podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V zmysle § 7 ods. 17 veriteľ je povinný v záujme odbornej starostlivosti pri poskytovaní spotrebiteľských úverov vytvoriť a udržiavať systém posúdenia schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a postupovať v súlade s týmto systémom a vytvoriť a udržiavať systém poskytovania spotrebiteľských úverov. V zmysle § 11 ods. 2 ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Z uvedeného vyplýva, že neexistenciu nároku veriteľa na úroky z poskytnutého úveru považuje ZSÚ za sankciu za hrubé porušenie povinností veriteľa pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver. Uvedenú sankciu teda nemožno spájať s čírou domnienkou, že pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver došlo k zanedbaniu odbornej starostlivosti, resp. uvedené zanedbanie automaticky predpokladať bez toho, aby takéto tvrdenie bolo podložené dôkazmi.

Citovala § 232 ods. 3 CSP a z rozsudkov Krajského súdu Žilina č. k. 11Co/91/2017-138 zo 16.5.2017, Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 15Co/87/2019 z 19.6.2019, Krajského súdu Trenčín sp. zn. 19Co/163/2018 zo 17.4.2019, dôvodila, že zákon explicitne podmieňuje alternáciu dĺžky parížnej lehoty odôvodnenosťou prípadu, t. j. súd nemôže určiť dlhšiu lehotu bez relevantných skutkových tvrdení podložených zodpovedajúcimi dôkazmi v rámci obrany žalovaného. Súd však umožnil žalovanej splácať dlh v splátkach po 50 eur mesačne, pričom mal za to, že nie je v schopnostiach žalovanej splatiť celý dlh naraz s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Súd tak rozhodol iba na základe vyjadrenia zo strany splnomocnenej zástupkyne žalovanej na pojednávaní dňa 16.1.2020. Tá uviedla, že žalovaná by bola schopná splácať pohľadávku po 50 eur mesačne, pričom ona jej bude pomáhať, nakoľko bývajú v spoločnej domácnosti - nájomnom byte, mesačne platia za nájom 200 eur a za elektriku 50 eur, za poistenie domácnosti 30 eur a za životné poistenie 30 eur, pričom príjem žalovanej je 330 eur ako invalidný dôchodok z dôvodu zdravotného postihnutia a príjem splnomocnenej zástupkyne je 400 eur ako opatrovateľský príspevok. Splnomocnená zástupkyňa žalovaného však nepredložila žiadny dôkaz. Súd priznaním možnosti plnenia dlhu v splátkach po 50 eur, postupoval v rozpore so zákonom. Rozhodnutie súdu musí byť spravodlivé a nemôže výrazne zvýhodňovať jednu zo strán na úkor druhej. Namiesto určitej sankcie za to, že si žalovaná neplnila svoje zmluvné povinnosti, bola teda žalovaná touto formou za porušenie zmluvy „odmenená“. Pri určení mesačnej splátky vo výške 50 eur bude žalovaná splácať iba istinu viac než 3,8 roka a to dokonca za výhodnejších podmienok, ako boli dohodnuté v úverovej zmluve (splátky v zmysle úverovej zmluvy bola 63 eur). Takéto rozhodnutie súdu by bolo motiváciou pre klientov banky, aby porušovali svoje zmluvné povinnosti, pretože ich porušením v konečnom dôsledku získajú možnosť splácať dlh v splátkach. Výkon

práva, ktorý motivuje k neplneniu si zmluvných povinností, nie je v súlade so spravodlivou ochranou porušených práv zakotvenou CSP. Nie je možné prihliadnúť len na finančnú situáciu žalovanej, pretože žalobkyňa má nepochybne právo, aby jej jej pohľadávka bola zaplatená v primeranej lehote a je potrebné rešpektovať zásadu spravodlivosti uvedenú v Čl. 2 ods. 1 CSP, v zmysle ktorej ochrana ohrozených a porušených práv a právom chránených záujmom musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právo žalobkyne nemôže byť porušené len preto, že žalovaný berie na seba záväzky v takej výške, že zjavne nie je schopný plniť ich. Žalobkyňa má za to, že výška priznanej splátky je neadekvátne výške žalovanej pohľadávky, pretože lehota na splatenie pohľadávky sa predĺžila do takej miery, že sa tým poprel samotný účel súdneho konania a takéto rozhodnutie nevedie k odstráneniu právnej neistoty. Oprávnenie súdu priznať plnenie v splátkach je výnimočné oprávnenie a každá takáto výnimka sa považuje za osobitnú výhodu dlžníka, ktorá však nesmie neprimerane zasahovať do právoplatne priznaných práv veriteľa. Ten totiž má vždy zaručené právo na uspokojenie priznaných nárokov v narušených súkromnoprávných vzťahoch. Z tohto hľadiska ide o zabezpečenie a realizáciu práva na súdnu ochranu veriteľa a zákonných záruk na definitívnu nápravu narušeného právneho vzťahu. Uvedená výhoda povinného musí byť podložená zistením všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo zdôvodnili záver súdu, že vzhľadom na povahu prejednávanej veci je vhodné určiť, že peňažné plnenie možno uskutočniť v splátkach (R 87/1966). Hľadiskami pre úvahu súdu, či sa má žalovanému, ktorému platobnú povinnosť určil, priznať výhoda splátok, bude najmä - osobné a majetkové pomery strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaného v konaní, prejavenu snahu o plnenie záväzku žalovaným, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania, dobu, po ktorú by týmto spôsobom došlo k zaplateniu dlžnej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerné zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa, ... V opačnom prípade by došlo k narušeniu vyváženosti záujmov oboch strán sporu v smere faktického popretia právoplatne priznaných práv či možnému vzniku inej ujmy na oprávnených záujmoch žalobcu (rozsudok NS SR 7Cdo/116/2012 z 18.3.2013).

Žalobkyňa má za to, že v danom prípade nie sú naplnené odôvodnené dôvody pre priznanie plnenia v splátkach, zohľadňujúc výšku dlhu, ako aj ľahostajný prístup žalovanej k plneniu si svojich zmluvných povinností. Žalovaná dlhodobo ľahostajne pristupovala k plneniu si zmluvných povinností. Ide o skutočnosti, ktoré sú v rozpore s povolením splátok. Posúdenie finančných možností žalovanej pre účely úhrady dlžnej pohľadávky by malo byť súčasťou aktivít v procese prípadného núteného výkonu súdneho rozhodnutia, kedy dôjde jednak k dôslednému zisteniu majetku žalovanej a jednak k voľbe najvhodnejšieho spôsobu výkonu rozhodnutia. Pritom pre posúdenie vymožitelnosti pohľadávky a voľbu vhodného spôsobu jej vymoženia by mali byť rozhodujúce celkové majetkové pomery žalovanej. V uvedenom poukázala na rozsudky Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/322/2016-85 z 1.3.2017, Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/ 157/2017-47 z 7.9.2017, na uznesenia Krajského súdu v Trnave č. k. 23co/392/2017-77 z 28.5.2018, a Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12Co/ 145/2017-85 z 31.7.2017, a na rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/34/2017-97 z 15.6.2017, z ktorých citovala. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti má žalobkyňa za to, že jej odvolanie je dôvodné, keďže je daný odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP - rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadřila, odvolací návrh nepodala.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP), preskúmal rozsudok v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné.

5. Z odvolania žalobkyne je zrejma nesúhlasná argumentácia voči právnomu posúdeniu nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru.

Odvolací súd uvádza, že z rozhodovacej praxe odvolacích súdov vyplýva nesúlady v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení úveru. Kumulácia zmluvných úrokov

a úrokov z omeškania po zosplatnení spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je predmetom odbornej diskusie, keďže jednoznačné legislatívne riešenie absentuje. Z ust. § 497 a § 502 ods. 1 Obch.z. vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná (uvedené odznelo v rozhodnutí NS SR sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo 16.6.2020).

Najvyšší súd Slovenskej republiky v aktuálnom rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/42/2020 poukázal na skutočnosť, že pri spotrebiteľských úveroch je jednou s náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. d/ ZoSÚ). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave úverovej zmluvy absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov. V § 502 ods. 1 veta prvá Obch.z. je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či Zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinnosti profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je pritom inštitút slúžiaci ochrane veriteľa. Veriteľ však peňažné prostriedky nemá ale patrí mu za ne dohodnutá odmena. Záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, pretože dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. NS SR v uznesení sp. zn. 5Cdo/42/2020 ďalej argumentoval, že pre spotrebiteľa je nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednania, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z toho dôvodu dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 O.z. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda. Jeho právo zostáva zachované, po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody. NS SR v rozhodnutí 5Cdo/42/2020 dospel preto k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

6. Z odvolania žalobkyne vyplýva aj námietka žalobkyne, že v danom prípade nie sú naplnené odôvodnené dôvody pre priznanie plnenia v splátkach, zohľadňujúc výšku dlhu, ako aj ľahostajný prístup žalovanej k plneniu si svojich zmluvných povinností. Žalobkyňa namietala, že súd priznaním možnosti žalovanej plnenia dlhu v splátkach po 50 eur, postupoval v rozpore so zákonom.

Podľa § 367 ods. 3 CSP právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti.

Podľa § 217 ods. 1 a 2 CSP: (1) Pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania tým nie sú dotknuté. (2) Ak ide o opakujúce sa dávky alebo splátky, možno uložiť povinnosť i na plnenie dávok alebo splátok, ktoré sa stanú splatnými až v budúcnosti.

Podľa § 232 ods. 3 a 4 CSP: (3) Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. (4) Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich

splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

Z ostatne citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že ak súd pristupuje k autoritatívnemu rozhodnutiu (rozsudkom) o žalobe na peňažné plnenie (o aký prípad išlo aj v prejednávanej veci), zákonnou lehotou plnenia a zároveň pravidlom je lehota troch dní, počítaná od právoplatnosti rozsudku. Štandardne preto súd ukladá splnenie povinnosti v takejto lehote a na každú výnimku z pravidla musia existovať dôvody, ktoré výnimky je v prípade rozhodovania potrebné riadne odôvodniť, čo platí pre odôvodňovanie rozhodnutia sa či už pre dlhšiu než trojdňovú lehotu, alebo pre povolenie splátok a určovanie ich výšky a podmienok ich zročnosti.

Jedným z ustálených pravidiel rozhodovacej praxe súdov je pravidlo, podľa ktorého by k zaplateniu celého dlhu (spravidla aj vrátane príslušenstva) i vo forme splátok malo prísť najneskôr do 36 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa takáto výhoda poskytla (resp. v časovom intervale takéto rozpätie prekračujúcim nanajvýš nepatrne) a to i pri pominutí okolnosti získania žalovaným nespornej výhody (odkladu) už praktickým donútením žalobcu uplatniť právo na súde.

Súdu prvej inštancie nešlo nevytknúť, že rozsudok v napadnutej časti lehoty na plnenie určenej v jeho I. výroku vôbec neodôvodnil vecne vo vzťahu k žalovanej. Z odôvodnenia vôbec nevyplýva prečo povolil žalovanej splátky (všeobecné konštatovanie, že nie je v jej schopnostiach splatiť celý dlh naraz nemožno považovať za vecné odôvodnenie), prečo iba vo výške 50 eur mesačne (všeobecné konštatovanie, že výšku splátok považuje za primeranú k výške priznanej pohľadávky a pomerom žalovanej taktiež nemožno považovať za riadne vecné odôvodnenie), či a ako mal preukázané tvrdenia žalovanej ohľadom jej sociálnej a rodinnej situácie a z odôvodnenia nevyplýva na základe čoho dospel k záveru, že povolením splácania dlhu v splátkach nebudú ohrozené práva žalobkyne vzhľadom na jej osobu a výšku priznanej sumy, ktorý záver je práve vzhľadom na výšku priznanej sumy (vrátane jej príslušenstva) a určenú výšku splátky navyše v rozpore s vyššie uvedenou ustálenou rozhodovacou praxou, podľa ktorej by k zaplateniu celého dlhu (spravidla aj vrátane príslušenstva) i vo forme splátok malo prísť najneskôr do 36 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie opomenul vo výroku rozsudku uviesť od kedy do kedy priznal úrok z omeškania, nebolo možné zo strany odvolacieho súdu ani vyčísliť priznaný úrok z omeškania ku dňu rozhodnutia.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných v konaní. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Iba takéto rozhodnutie je preskúmateľné a stranám umožňuje poznať postup súdu. Požiadavky na právnu argumentáciu vyplývajú aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a smerujú k tomu, aby výsledok rozhodovacej činnosti súdov bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby strana sporu nemusela hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov. Všeobecný súd vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, aby jeho závery boli zrozumiteľné, spravodlivé a presvedčivé. Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok súdu, ktorý svoj právny záver nezodôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Georgiadis v. Grécko, z roku 1997), pričom stačí, aby súd reagoval na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho konania považované za rozhodujúce (napr. rozhodnutie Ruiz Torija v. Španielsko, rozsudok z roku 1994, Kraska v. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, seria A č. 254-B, s. 49). Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo stanovisko (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov č.1/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, avšak výnimočne ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom).

Odvolačný súd po preskúmaní veci v napadnutej časti lehoty na plnenie určenej v I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v takejto napadnutej časti nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie neposkytol žiaden argumentačný základ pre svoje závery o dôvodnosti povolenia žalovanej splátok a už vôbec nie pre určenie ich výšky. Nesprávnym procesným postupom súd prvej inštancie znemožnil strane, aby uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok vzhľadom na úplnú absenciu argumentačného základu, ktorý by odvolací súd mohol preskúmať, nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom (ktorý nenahrádza postup súdu prvej inštancie).

7. Odvolací súd preto z dôvodov uvedených v 5. a 6. bode tohto jeho uznesenia rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti lehoty na plnenie určenej v jeho I. výroku, v napadnutej časti zvyšovo zamietajúcej žalobu (v ktorej časti nepriznal veriteľovi zmluvné úroky po zosplatnení v spotrebiteľskej veci) a v závislej časti o náhrade trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (odvolacie konanie nenahrádza konanie pred súdom prvej inštancie).

8. Povinnosťou súdu prvej inštancie viazaného právnym názorom odvolacieho súdu, vychádzajúcim z rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/42/2020, tak bude v ďalšom konaní vykonať dokazovanie za účelom posúdenia nároku žalobkyne na zaplatenie zmluvných úrokov po zosplatnení úveru (popri úrokoch z omeškania). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/42/2020 dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Preukázaný skutkový stav na základe vykonaného dokazovania, súd prvej inštancie podriadi pod platnú právnu úpravu, v zmysle ktorej je dlžník povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov (§ 502 ods. 1 Obch. z.) a konečný okamih povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov zodpovedá dohode zmluvných strán o zmluvnom úroku pri riadnom plnení povinnosti dlžníka zaplatiť tento zmluvný úrok ako cenu peňazí. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanoveniami CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadriť skutkové zistenia a právne závery pri rozhodovaní o lehote na plnenie.

Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 CSP, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

Svoje právne závery zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

9. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

V novom rozhodnutí (o veci v zostávajúcej časti) rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania.

10. Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)